

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118215285
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fiľakovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8118215285.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fiľakovského a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobkyne: PaedDr. R. G., rod. D., nar. XX.X.XXXX, bytom P., L. XX, proti žalovanému: Mgr. M. O., nar. X.X.XXXX, bytom P., L. XXA, právne zastúpený: Mgr. Anna Lengyelová, advokátka, so sídlom v Košiciach, Štúrova 7, o umožnenie výkonu vecného bremena a prísl., o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č.k. 10C/53/2018-240 zo dňa 31. marca 2021, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie vo výroku o trovách konania.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a žalobkyni sa ich náhrada nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, že:

„I. Súd konanie z a s t a v u j e.

II. Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 8Co/12/2019-91 zo dňa 11.2.2019, ktorým bolo zmenené uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 10C/53/2018-63 zo dňa 28.11.2018.

III. V r a c i a žalobkyni časť súdneho poplatku zo žaloby a to 89,55 Eur po právoplatnosti tohto uznesenia.

IV. Strany n e m a j ú nárok na náhradu trov konania..“

2. Rozhodnutie o trovách konania právne posúdil ustanovením § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa žalobou z 2.11.2018 žiadala uložiť žalovanému povinnosť strpieť výkon vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu a prejazdu motorovým vozidlom cez parcelu č. XXXX/X zapísanú na LV č. XXXX kat. úz. P. k jej pozemkom parcelám KN XXXX/X a XXXX zapísaným na LV č. XXXX k.ú. P.. Žalobu odôvodnila zmluvou o zriadení tohto vecného bremena z 13.7.2018, ktorú uzavrela ako oprávnená s mestom P. ako povinným subjektom, ktoré nadobudlo vlastníctvo k zaťaženému pozemku na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia Okresného úradu - odboru výstavby v P.e zo dňa 4.5.2016. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a zmluvu o zriadení vecného bremena považoval za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.

4. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností vrátane rodinného domu súpisné č. XXXX zapísaných na LV č. XXXX kat. úz. P., pričom na tomto LV je zapísané

aj jej oprávnenie vyplývajúce z V - XXXX/XX v práve prechodu a prejazdu in rem v prospech každého vlastníka vyššie uvedených parciel a to cez parcely CKN XXXX/X a XXXX/X.

5. Na základe návrhu mesta P. bolo vydané 4.5.2016 rozhodnutie Okresného úradu odboru výstavby v P.e o vyvlastnení parcely XXXX/X za účelom výstavby stavby „P., rekonštrukcia a predĺženie ulice L.“ na základe konkrétneho rozhodnutia o umiestnení stavby zo dňa 16.4.2014, ktoré sa stalo právoplatným 28.10.2014.

6. Dňa 2.5.2018 Okresný úrad odbor výstavby v P.e svojim rozhodnutím zrušil vyššie uvedené rozhodnutie o vyvlastnení podľa § 17 ods. 3 zákona č. 282/2015 Z.z. o vyvlastnení z dôvodu, že rozhodnutie obce o umiestnení stavby stratilo platnosť 29.10.2016, nakoľko v lehote dvoch rokov od jeho právoplatnosti nebola podaná žiadosť o vydanie stavebného povolenia (§ 40 ods. 1 zákona č. 50/1976 Z.z. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku).

7. Napriek tomu, že toto rozhodnutie bolo doručené mestu P. dňa 10.5.2018 (čo vyplýva z jeho odvolania zo dňa 24.5.2018 voči rozhodnutiu o zrušení vyvlastnenia) uzavrelo Mesto P. ako povinný a žalobkyňa ako oprávnená dňa 13.7.2018 zmluvu o zriadení vecného bremena č. X/XXXX, ktorým Mesto P. zriadilo na parcelách CKN XXXX/X a XXXX/X v prospech každého vlastníka parciel CKN XXXX/X a XXXX vecné bremeno vo forme prechodu peši a prejazdu motorovým vozidlom a to bezodplatne a na dobu neurčitú.

8. Rozhodnutím Ministerstva dopravy a výstavby SR zo dňa 5.9.2018 bolo odvolanie mesta P. voči rozhodnutiu o zrušení vyvlastnenia zamietnuté a dané rozhodnutie bolo potvrdené.

9. Ešte pred pojednávaním v tejto veci elektronickým podaním so ZEP, v tom čase právny zástupca žalobkyne, doručil súdu 29.3.2021 o 8:39 hod. späťvzatie žaloby v celom rozsahu s odôvodnením, že odpadol v súčasnosti právny záujem žalobkyne na vedení súdneho konania, keďže žalovaný v súčasnosti jej výkon vecného bremena umožňuje.

10. Po doručení tohto späťvzatia žaloby žalobkyňa oznámila súdu odvolanie plnej moci JUDr. F. a uviedla aj to, že berie späť späťvzatie žaloby a na tejto žalobe trvá.

11. Keďže žalobkyňa spolu so žalobou podávala aj návrh na neodkladné opatrenie, o ňom rozhodoval súd prvej inštancie uznesením č.k. 10C 53/2018 - 63 zo dňa 28.11.2018, tak že tento návrh bol zamietnutý, avšak toto rozhodnutie zmenil Krajský súd v P.e uznesením č.k. 8Co 12/2019 - 91 zo dňa 11.2.2019 tak, že mu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného zdržať sa konania, ktoré by bránilo žalobkyni vo výkone jej práva zo spomínaného vecného bremena. Toto uznesenie sa stalo vykonateľným 6.3.2019.

12. Podľa ustálenej súdnej praxe, pokiaľ súdu je doručené kvalifikované späťvzatie žaloby, nie je možné už tento procesný úkon zobrať späť. Nakoľko k späťvzatiu žaloby došlo ešte pred pojednávaním, súhlas žalovaného k jeho späťvzatiu potrebný nebol. Súd preto konanie s poukazom na vyššie citované ustanovenia a zastavil.

13. Keďže konanie bolo zastavené, súd zo zákona s poukazom na § 335 ods. 1 C.s.p. musel zrušiť aj vydané neodkladné opatrenie.

14. O vrátení časti súdneho poplatku zo žaloby kráteného o 1 % bolo rozhodnuté podľa § 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

15. Výrok o náhrade trov konania vyplýva z ustanovenia § 262 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 257 C.s.p. Súd v tomto prípade nesúhlasil s argumentáciou žalobkyne, podľa ktorej k späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku toho, že žalovaný jej v súčasnosti už nebráni vo výkone vecného bremena, a že v takomto prípade odpadol predmet sporu a keďže žalobu podala dôvodne, má nárok na náhradu trov konania. Žalovaný totiž len plní povinnosť, ktorú mu súd uložil vykonateľným neodkladným opatrením. Preto podľa súdu by prichádzala do úvahy náhrada trov konania žalovanému v zmysle § 256 ods. 1 C.s.p. z dôvodu, že žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania späťvzatím žaloby. Súd však v tomto prípade považoval za dôvodné žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznať s poukazom na § 257 C.s.p. a to vzhľadom na okolnosti tohto prípadu. Žalobkyňa totiž v čase podania žaloby sa nemohla

domnievať, že zmluva o zriadení vecného bremena je absolútne neplatná, keďže nemala vedomosť o všetkých okolnostiach, ktoré jej uzavretiu predchádzali. Podľa názoru súdu totiž zmluva o zriadení vecného bremena uzavretá medzi žalobkyňou a mestom P. je absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže Mesto P. ako povinný subjekt sa nezachovalo poctivo pri jej uzatváraní, nakoľko ju uzatvorilo v čase, keď vedelo už o zrušení vyvlastňovacieho rozhodnutia, navyše muselo mu byť známe, že ide o nezvratný stav vzhľadom na príslušnú právnu úpravu (§ 16 ods. 2, § 17 ods. 3 zákona č. 282/15 o vyvlastnení a § 40 ods. 1 Stavebného zákona) a napriek tomu uzatvorilo túto zmluvu na dobu neurčitú a bezodplatne s vedomím o narušení právneho postavenia žalovaného ako skutočného vlastníka predmetnej parcely. O týchto okolnostiach žalobkyňa nemohla mať vedomosť, neplatnosť zmluvy zaviniť tretí subjekt, teda Mesto P. a preto súd nepovažoval za spravodlivé za týchto okolností zaviazat' žalobkyňu k náhrade trov konania žalovanému.

16. Proti výroku o trovách konania podal žalovaný včas odvolanie. Odvolanie odôvodnil ust. § 355 ods. 2 v spojení s ust. § 357 písm. m) C.s.p., z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Žalobkyňa tým, že zobrala žalobu späť v celom rozsahu, procesne zaviniła zastavenie konania podľa § 145 ods. 1 C.s.p., preto mal súd rozhodnúť o náhrade trov konania podľa ust. 256 ods. 1 C.s.p. a žalobkyni, ako procesnej strane, ktorá zaviniła zastavenie konania (pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté a tým zistené, či žaloba bola podaná dôvodne), uložiť povinnosť nahradiť druhej procesnej strane - žalovanému, plnú náhradu trov konania.

18. Pokiaľ súd prvej inštancie žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ust. § 257 C.s.p., pričom podľa súdu dôvodom hodným osobitného zreteľa je okolnosť, že žalobkyňa sa nemohla domnievať, že zmluva o zriadení vecného bremena uzavretá medzi žalobkyňou a Mestom P. je absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže Mesto P. ako povinný subjekt sa nezachovalo poctivo pri jej uzatváraní, pretože v čase uzavretia zmluvy o vecnom bremene so žalobkyňou o zrušení vyvlastňovacieho rozhodnutia už vedelo, žalovaný má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.). Žalobkyňa vedela, že dňa 02.05.2018 bolo rozhodnutím Okresného úradu P. (v tom čase ešte neprávoplatným) vyvlastnenie žalovaného zrušené, čo je preukázané odvolaním žalovaného zo dňa 09.05.2018 proti (druhému) rozhodnutiu Obce Z. o umiestnení stavby z 14.03.2018. Uvedené odvolanie žalovaného z 09.05.2018 proti (druhému) rozhodnutiu Obce Z. o umiestnení stavby z 14.03.2018, doručila Obec Z. žalobkyni spolu s výzvou zo dňa 21.05.2018, aby sa k odvolaniu žalovaného vyjadriła písomne v lehote 7 dní. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného z 09.05.2018 (v ktorom uviedol, že jeho vyvlastnenie bolo dňa 02.05.2018 zrušené), písomne vyjadriła, čo vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia Okresného úradu P. zo dňa 13.07.2018 (č. OU-PO-D ZV; druhá strana spodný odsek), je teda preukázané, že žalobkyňa o tom, že vyvlastnenie žalovaného bolo rozhodnutím z 02.05.2018 zrušené vedela.

19. Z predložených listinných dôkazov, vyjadrení žalovaného a časovej následnosti správania žalobkyne a Mesta P., je jednoznačne preukázané, že žalobkyňa v čase keď Zmluvu o zriadení vecného bremena č. X/XXXX s Mestom P. dňa 11.07.2018 podpísala, vedela, že dňa 02.05.2018 bolo rozhodnutie o vyvlastnení žalovaného zrušené (v tom čase ešte neprávoplatným) rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, a podpisom Mesta P. dňa 13.07.2018 uzavrela Zmluvu o zriadení vecného bremena, ktorou spoločne vytvorili konštrukciu, pri ktorej Mesto P., reálne ohrozené stratou vlastníckeho práva z dôvodu zrušenia rozhodnutia o vyvlastnení, počas odvolacieho konania (tesne pred právoplatným vyriešením otázky, či vlastníkom par. č. XXXX/X k.ú. P. zostáva vyvlastniťel' Mesto P., alebo o vlastníctvo príde), zaťaží pozemok vecným bremenom in rem (časovo neobmedzeným, bezodplatným), čím v konečnom dôsledku zaťaží nie seba, ale očakávaného obnoveného vlastníka - žalovaného, a žalobkyňa získa bezodplatné časovo neobmedzené právo zodpovedajúce vecnému bremenu in rem, je účelovým konaním tak Mesta P. ako aj žalobkyne. Na základe vyššie uvedených skutočností má žalovaný za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uzavrel, že žalobkyňa sa v čase podania žaloby nemohla domnievať, že zmluva o zriadení vecného

bremena je absolútne neplatná, lebo nemala vedomosť o všetkých okolnostiach, ktoré jej uzavretiu predchádzali.

20. Konanie žalobkyne na základe vyššie uvedeného, neobsahuje žiadne prvky dobromyseľnosti pri nadobúdaní práv z vecného bremena, je zjavným zneužitím práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu, tobôž okolnosti uzavretia zmluvy o zriadení vecného bremena zo strany žalobkyne, nemôžu byť dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa ustanovenia § 257 CSP, ktoré predstavuje výnimočnú odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§255) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1).

21. S poukazom na to, že žalobkyňa zobrala žalobu späť v celom rozsahu, v dôsledku čoho procesne zavinila zastavenie konania, má žalovaný voči žalobkyňi v súlade s ust. § 256 ods. 1 C.s.p. podľa právo na náhradu trov konania, vrátane trov neodkladného opatrenia a odvolacieho konania, a to v plnom rozsahu.

22. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý výrok súdu prvej inštancie potvrdil ako právne a vecne správny. S dôvodmi a obsahom odvolania žalovaného sa nestotožnila. Listiny, ktoré žalovaný v odvolaní priložil ako dôkaz, považuje v tomto štádiu za irelevantné, nakoľko novoty v odvolacom konaní sú prípustné len za špecifických podmienok, jednak mohli byť predložené v konaní skôr, žalovanému v tom nič nebránilo, jednak smerujú k hmotnoprávnemu posúdeniu veci - konanie však bolo zastavené na základe späťvzatia žaloby procesným uznesením o zastavení konania, nie meritórnym rozhodnutím vo veci samej. Uviedla, že žalobu podala dôvodne, nakoľko v čase jej podania žalovaný neumožňoval výkon vecného bremena, ktorý viazne na jeho nehnuteľnosti a bola nútená svoje právo uplatniť súdnou cestou. Nakoľko si žalovaný svoju povinnosť strpieť povinnosť, vyplývajúcu mu z vecného bremena, plnil, bola žaloba s týmto riadnym odôvodnením, vzatá späť.

23. S úvahami súdu prvej inštancie v bode 19 napadnutého uznesenia sa nestotožnila. Žalovaný začal plniť povinnosť, ktorá mu vyplýva priamo z vecného bremena, a túto si mal plniť bez ohľadu na existenciu vykonateľného neodkladného opatrenia, resp. nutnosti brániť svoje právo podaním žaloby. Súd prvej inštancie však, napriek tomu, že ide o procesné rozhodnutie o zastavení konania, opäť vo svojich úvahách zašiel príďaleko (na ktorú skutočnosť ho už upozorňoval aj odvolací súd pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení) a bez riadneho prejednaní veci a vykonaného dokazovania vyslovil svoj názor o absolútnej neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena uzavretou medzi Mestom P. a žalobkyňou, pre rozpor s dobrými mravmi. Skutočnosť, že prechod a prejazd motorovým vozidlom cez pozemok pare.č. XXXX/X zapísaný na LV č. XXXX v k.ú. P. k pozemkom žalobkyne je bez ohľadu na právnu formu zriadenia vecného bremena a osobu vlastníka pozemku jedinou alternatívou, navyše keď so žalobkyňou v spoločnej domácnosti žije matka, ktorá je v pokročilom veku a s celým radom zdravotných ťažkostí, s nevyhnutnosťou presunu len motorovým vozidlom kdekoľvek, prioritne za zdravotnou starostlivosťou a rovnako pri privolaní rýchlej zdravotnej starostlivosti do domácnosti, že existencia tohto vecného bremena s reálnou možnosťou toto právo uplatňovať je otázkou nielen vykonávať vlastnícke právo k vlastnej nehnuteľnosti bez obmedzení, ale je to aj otázkou ochrany zdravia - tieto relevantné aspekty pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa vo vzťahu k priznaniu trov konania pri rozhodovaní súdu prvej inštancie podľa názoru žalobkyne už v jeho úvahách absentujú.

24. Krajský súd v P.e (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ust. § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

25. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

26. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. ak sa pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zavinil zastavenie konania. Ide najmä o prípady, keď žalovaný po podaní žaloby plnil žalobcovi, v dôsledku čoho žalobca

vzal žalobu späť. Dôvodnosť žaloby sa posudzuje procesne a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Rozhodnou je skutočnosť, že žalovaný splnil to, čoho sa žalobca domáhal, a že len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť. Aj náhrada trov konania priznaných podľa § 256 ods. 1 C.s.p. sa vzťahuje na účelne vynaložené trovy. Ide o vyjadrenie všeobecného princípu, že nárok na náhradu trov konania je úzko spätý s účelnosťou ich vynakladania pri uplatňovaní práva na súdnu ochranu. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 1. vydanie, 2017, s. 932 - 939)

27. „Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniť. Pri zastavení konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť. Kritérium procesného zavinenia potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu). Inými slovami, použitý termín „zavinenie“ nemožno interpretovať - čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre - v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie účastníka konania (teda aj jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu.“ (Ústavný súd SR, I. ÚS 196/09)

28. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa odôvodnila späťvzatie žaloby správaním sa žalovaného tak, že „vecné bremeno spočívajúce v práve žalobkyne ako vlastníka pozemku KNC p.č. XXXX/X, na ktorom je postavený rodinný dom súp.č. XXXX a pozemku KNC p.č. XXXX, k.ú. P., LV č. XXXX, k.ú. P. prechodu peši a prejazdu motorovými vozidlami cez pozemok KNC p.č. XXXX/X, k.ú. P., LV č. XXXX, k.ú. P. k pozemkom žalobkyne KNC p.č. XXXX/X a p.č.. XXXX k.ú. P. zapísaným na LV č. XXXX, k.ú. P. a jeho výkon je zo strany žalovaného riadne umožňovaný a preto odpadol právny záujem žalobkyne na ďalšom vedení súdneho konania a na žalobe o umožnení výkonu vecného bremena, ktorá bola podaná svojho času v roku 2018 dôvodne, nakoľko v tom čase žalovaný bránil v prechode žalobkyne na jej pozemky cez svoj pozemok uzatváraním brány.“ Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom uviedla, že v prípade ak by súd nepriznal náhradu trov konania žalobkyňi voči žalovanému, žiada žalobkyňa, aby súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán sporu neprizná nárok na náhradu trov konania a to podľa ust. § 257 C.s.p., pričom dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú v správaní sa žalovaného po podaní žaloby a to v dlhodobom umožňovaní prechodu žalobkyne cez pozemok žalovaného práve po podaní žaloby.

29. Z obsahu odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd s touto argumentáciou nesúhlasil. Súd prvej inštancie za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval okolnosti tohto prípadu a to, že podľa názoru súdu prvej inštancie je zmluva o zriadení vecného bremena absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, o čom žalobkyňa nemohla mať vedomosť. Túto skutočnosť v podanom odvolaní namietal tak žalovaný ako aj žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu.

30. Náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniť. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Náhrada trov konania sa vzťahuje na účelne vynaložené trovy. Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania v spojení s ust. § 256 odsek 1 C.s.p. je súd povinný skúmať, či niektorá zo strán sporu zaviniť, že sa konanie muselo zastaviť.

31. Z obsahu predložených listín vyplýva, že k späťvzatiu žaloby došlo pre správanie žalovaného. Žalovaný plnil to, čoho sa žalobkyňa žalobou a neodkladným opatrením v konaní domáhala, preto žalobkyňa by mala mať nárok na náhradu trov konania. V podanom vyjadrení k odvolaniu však žalobkyňa žiadala potvrdiť uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o nepriznaní stranám sporu nároku na náhradu trov konania ako právne a vecne správne, aj keď s odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 19 nesúhlasila. Odvolanie proti výroku o nepriznaní trov konania žalobkyňa nepodala. Najvyšší súd

Slovenskej republiky zo dňa v uznesení sp.zn. 1So/39/2015 zo dňa 29.septembra 2015 konštatoval cit.: „Zrieknutie sa práva na náhradu trov konania sa v judikatúre hodnotí ako procesný, aj keď neupravený inštitút. Odlišuje sa od inštitútu vzdania sa práva podľa hmotného práva. Z toho vyplýva, že stačí, ak sa oprávnený účastník zriekne náhrady trov vo vzťahu k súdu, nemusí to tak byť vo vzťahu k jeho odporcovi. Účastník sa môže zrieknuť náhrady trov konania aj sčasti. Súd mu vtedy neprizná časť, ktorej sa zriekol. Z toho, že účastník výslovne uplatnil náhradu trov len v určitej výške a celková náhrada trov je vyššia, možno vyvodzovať (§ 41 ods. 2), že v ostatnej časti sa náhrady trov zriekol. Vyplýva to z dispozičnej zásady, ktorá sa v súčasnosti uplatňuje pri priznávaní práva na náhradu trov.“

32. Zastavenie konania procesne zaviniť žalovaný, pretože plnil až po tom, ako bola podaná žaloba, preto by bol zaviazaný nahradiť trovy konania žalobcovi. Avšak súd musí akceptovať prejav vôle žalobkyne, a to, že žalobkyňa sa zriekla práva na náhradu trov konania. Z týchto dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie žalovaného za dôvodné, a preto uznesenie ako vecne správne potvrdil v súlade s ustanovením § 387 odsek 1 C.s.p..

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 odsek 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 odsek 1 C.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že úspešnej žalobkyň v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v P.e v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).